

Adri Goedegebuure is een oorlogskind: hij is verwekt door een geallieerde militair en wist 75 jaar lang niet wie zijn vader was. Met hulp van een dna-detective kwam hij daar achter. 'De hele oorlog heeft een totaal andere lading voor mij gekregen'.
P 3-5

Oorlogskind

EERSTE HULP BIJ ALLEDAAGSE KWESTIES

Cloud vol? Tijd om op te ruimen **P22**

Test: online bloemen bestellen **P24**

Ruzie maken doe je met beleid **P26**

Tips voor een to-dolijst die wél werkt **P27**

Adri Goedegebuure weet eindelijk wie zijn vader is

Na een paar mislukte pogingen heeft Adri Goedegebuure de identiteit van zijn vader ontdekt.

FOTO RENÉ SCHOTANUS
PIX4PROFS

‘Mijn leven is nu compleet’

De bevrijding in 1944 en 1945 was een groots feest in een chaotische wereld. Canadezen, Britten, Fransen, ze werden innig onthaald. Nu, 75 jaar later, zijn er duizenden ‘oorlogskinderen’ die niet weten wie hun vader is. Middelburger Adri Goedegebuure is één van hen. De nieuwste dna-onderzoeksmethodes brachten hem naar Frankrijk, Bretagne.

JAN VAN DAMME

Adri houdt de rechterhand op zijn hart. Hij staat bij een graf op de begraafplaats van Le Cloître-Pleyben, een plaatsje helemaal in de neus van Bretagne. Familie Madec en Marcel Madec, de namen zijn in het marmer gebeiteld. ‘Nou pa, na 75 jaar sta ik hier, met gemengde gevoelens. Dat ik dit nog mag meemaken’.

Het is de pakkende slotscène van de televisiedocumentaire 2DOC: Oorlogskinderen die maandag 4 mei op NPO2 wordt uitgezonden. Adri Goedegebuure is daarin één van de vier oorlogskinderen die via dna-onderzoek

op zoek gaan naar hun onbekende vader.

Oorlogskinderen. Er zijn in Nederland tijdens of kort na de Tweede Wereldoorlog zo’n 20.000 kinderen verwekt door Duitse of geallieerde soldaten. Na driekwart eeuw weten velen van hen nog steeds niet wie hun vader is. Ze worden oorlogskinderen genoemd.

Adri Goedegebuure is één van de oorlogskinderen. Hij werd geboren op 11 december 1945 in Middelburg, Lange Noordstraat 54. In de documentaire bezoekt hij het huis. De deurknop blijkt nog hetzelfde. Het gezin Goedegebuure woonde op de eerste en tweede verdieping, oma had de begane grond tot haar beschikking. Wij bezoeken Adri in Breda. Daar is hij sinds 2003 thuis in de wijk Princenhage, met zijn tweede vrouw Lidy. „Wij woonden bij oma in”, zegt Adri, „toen bestond die term nog niet, maar ik denk dat je het een vorm van mantelzorg kunt noemen.”

Nee, hij heeft er de langste tijd van zijn leven niet mee gezeten dat hij zijn biologische vader niet kende. Als kind al helemaal niet. Zijn moeder Annie Geldof trouwde in 1949 met Kees Goedegebuure. Veel mensen aan lange

De puzzelstukjes zijn op hun plaats gevallen

Documentaire

Oorlogskinderen

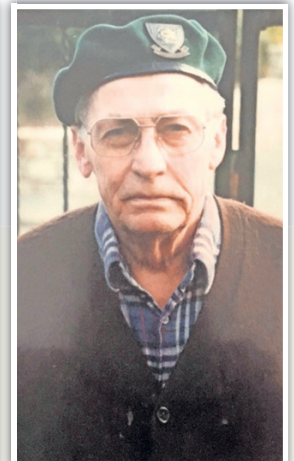
De documentaire *2DOC: Oorlogskinderen* wordt maandag 4 mei om 18.55 uur uitgezonden op NPO2. Journalisten en documentairemakers Eric van den Berg en Bram Endedijk volgden sinds oktober vorig jaar vier oorlogskinderen. Ans Huizink (74) vermoedt al jaren dat haar vader een Canadees is die Almelo bevrijdde. Trudy Habets (74) weet dat haar vader een Afro-Amerikaanse soldaat

was. Marcel Kemp (76) zoekt al dertig jaar zijn biologische vader, vermoedelijk een Duitse soldaat. En Middelburger Adri Goedegebuure (74) ontdekte op zijn zestiende dat hij van een onbekende soldaat afstamt. Met behulp van revolutionaire dna-techniek gaan deze nazaten van soldaten op zoek naar de identiteit van hun vaders. Particuliere dna-databanken zoals 23andMe, Ance-

stry.com en MyHeritage bevatten tientallen miljoenen dna-profielen. Doordat zoveel mensen hun genetische informatie gedeeld hebben, is vaak een familielid te vinden. Via gedetailleerd stamboomonderzoek kan de identiteit van een onbekende persoon vervolgens worden vastgesteld. In *2DOC: Oorlogskinderen* laat dna-detective Els Leijs uit Bussum zien hoe ze vaders kan opsporen.

Vlnr: Moeder Annie Geldof en vader Marcel Madec; Het Kieffer-commando, met Marcel Madec pal achter de man in het zwarte uniform; Marcel Madec (tweede van rechts) wordt geridderd; Adri Goedegebuure (rechts) met zijn neef Jean-Jacques du Bourg bij het graf van Marcel Madec.

FOTOS PRIVÉCOLLECTIE EN
BEELD UIT DOCUMENTAIRE

opgeslagen voor de herbouw van het stadhuis. Het was heel leuk om daar te spelen.”

Het leven kabbelde voort. De openbare school 'C' op de Bree, via de ULO naar de Ambachtsschool op het Molenwater, elektrotechniek. Stiefvader Kees werkte bij de PZEM en informeerde bij de personeelschef of er een baantje voor zijn zoon was. Adri begon op de technische dienst, na diverse avondstudies kwam hij in 1976 terecht op de afdeling inkoop en was betrokken bij de aanschaf van elektrotechnische materialen voor onder andere de kerncentrale. Later stond hij

aan de wieg van de afdeling KAM: Kwaliteit, Arbo en Milieu.

Of hij ooit eens naar zijn 'echte' vader heeft gevraagd? „Toen ik zestien jaar was, vierden mijn vader en moeder dat ze 12,5 jaar getrouwd waren. Dan ga je rekenen. Ik denk dat het mijn moeder was die vertelde dat er een 'manco' was, dat ik al geboren was voor zij trouwde en dat iemand anders mijn vader was. Wat ik me van dat moment herinner is dat ik 'oh' zei. Ik heb haar mededeling voor kennisgeving aangenomen, mijn leven veranderde niet.”

Daarna volgden studie, werk en gezin. Hij trouwde met Diny Wonder-

gem, ze kregen twee zonen. In 1996 werd Diny wethouder in Middelburg. Ze overleed in 2000 aan kanker. Adri werd in Zeeland bekend als scheidsrechter in de atletiek, 25 jaar lang. Toen hij op het punt stond met pensioen te gaan, ontmoette hij Lidy. In 2004 is hij voor haar naar Breda verhuisd, waar zij woonde. Daar heeft hij zijn draai gevonden: hij zingt in het Breda's Mannenkoor en is net als in Middelburg lid van de Vrijmetselaarsloge.

Henk

Het was de eerste keer dat hij in Breda zijn verjaardag vierde, in 2003. Zijn zonen Marcel en Viktor kwamen hem feliciteren en zeiden: 'Nou pa, hij heet Henk en hij komt uit Groningen'. Adri: „Henk uit Groningen zou mijn biologische vader zijn. Mijn zoons hadden met hun oma gepraat, mijn moeder. Ze wordt dit jaar 99 en

VERVOLG VAN PAGINA 3

tafels, waarschijnlijk is het één van Adri's eerste herinneringen. Kees heeft Adri 'geëcht', zoals dat zo mooi heet als je een kind dat je niet hebt verwekt als je eigen kind erkent. Adri groeide dus op in een 'gewoon' gezin met een vader en een moeder. Hij bleef enig kind. Een echt binnenstadskind noemt hij zichzelf. „Op het plein achter waar V&D was stonden alle stenen

'Nou pa, na 75 jaar sta ik hier, met gemengde gevoelens. Dat ik dit nog mag meemaken'

woont nog steeds zelfstandig aan de Nieuwe Vlissingeweg in Middelburg. Toen ben ik zelf op mijn moeder afgestapt. Ze antwoordde ontwijkend. Mijn vader was iemand van de Nederlandse Prinses Irene Brigade, verder zei ze niks. Ik vond dat vervelend. Maar kreeg toen het idee dat ik zelf wel de oplossing kon vinden. Ik heb in het Zeeuws Archief de foto's van de Prinses Irene Brigade bekeken. Ik nam contact op met de oud-strijders van de Brigade en bezocht hun museum in Oirschot. Daar hebben we alle Henken gehad. Een familielid van Lidy plaatste een oproep in het Dagblad van het Noorden: welke Henk heeft in 1944 bij de Prinses Irene Brigade gediend in Middelburg? Er kwamen geen reacties."

Schouwborg

Aandringen bij zijn moeder hielp niet. De ontkenningen werden harder, er volgden uitbarstingen. Dat het 75 jaar geleden was en dat het nu is zoals het is, dat er begrip was voor haar situatie toen, de blijdschap in de chaos van de bevrijding - ze had er geen boodschap aan. Inmiddels hoorde Adri verhalen via enkele neven. Zij hadden van andere familieleden begrepen dat Adri's vader een Engelsman of een Canadees moest zijn die ingekwartierd zat in Middelburg. Adri's moeder, toen 23 jaar jong, zou een avond met één van die militairen op stap zijn geweest. Ze gingen naar de schouwborg. De uren daarna was het ook nog heel gezellig.

De zoektocht viel stil. Het was druk met hobby's; met een tweede huis in Frankrijk; met reizen naar Australië, waar Lidy was opgegroeid. Tot in 2017 de eerste verhalen over dna-onderzoek hem bereikten. Een neef had zich aangemeld bij 'My Heritage' en zijn dna laten testen. Dat ga ik ook proberen, was de directe reactie van Adri. Via internet vond hij een bureau in Amerika, kreeg een setje met een wattenstaafje binnen, stuurde wangslim op en zes weken later lag er een papier met de onderzoeksresultaten in de bus. Helaas kon hij er verder niets mee,

Goedegebuure heeft inmiddels heel wat informatie over zijn vader verzameld.

FOTO RENÉ SCHOTANUS PIX4PROFOS

Adri Goedegebuure bij het landingsmonument in Vlissingen: 'Dat staat er voor hem'.

het onderzoek was malafide, de betaalde 150 euro bleek weggegooid geld.

De vaderspeurtocht liet Adri niet meer los. Hij had last van zijn ogen, er werd glaucoom vastgesteld. Die oogziekte gaat van vader op zoon, dus hij moest zijn zonen Marcel en Viktor op de hoogte stellen. En was benieuwd of zijn biologische vader er ook mee te kampen had gehad. Op vrijdag 3 mei 2019 viel NRC-Handelsblad in de bus met een uitgebreid artikel over Ans Huizink. Zij had via de modernste dna-technieken uitgevonden dat haar vader een Canadese soldaat was. Adri: „De rillingen liepen over mijn rug. Zij had alleen een naam, Cliff uit Canada. Dna-detective Els Leijs in Bussum had met die weinige gegevens en haar dna-materiaal haar vader gevonden. Ik dacht: 'dat bureau moet ik hebben'. Na een intakegesprek had ik echt het gevoel: 'nu is het spel op de wagen, nu is de geest uit de fles'. Zij hield de regie, ik moest afwachten. De uitslag van mijn test werd geüpload naar vier of vijf databanken. Op een gegeven moment belde ze. Of ik familie in Frankrijk had? Ik had geen idee. Er bleken heel veel matches in Frankrijk te zijn."

Canadees

Op de vraag van Els Leijs of hij mee wilde werken aan een filmdocumentaire over oorlogskinderen op zoek naar hun vader, antwoordde hij positief. Adri werd één van de vier verhaallijnen. En werd op cruciale momenten gefilmd. De dna-detective had een spoor en vroeg of hij 9 maart naar Bussum kon komen. In de documentaire zien we hoe Adri aanbelt en Els hem naar binnen loodst. Adri: „We gingen aan tafel zitten. Ik dacht op dat moment nog steeds dat mijn vader een Canadees was. 'Dit is je vader', zegt Els en toont een foto van een militair. 'Hij leeft niet meer'. Wel werd meteen duidelijk dat hij op 9 maart jarig was, precies de dag dat ik bij Els Leijs zat. Hij heette Marcel, net als mijn oudste zoon. Mijn overleden vrouw en ik hadden nog wel zo afgesproken dat we onze kinderen niet zouden vernoemen. Hij had

'Begin maart moeten de Fransen even op verlof zijn geweest in Middelburg'

één dochter, Jeannine, mijn halfzus, ze was in 2016 overleden. Zij had een zoon, Jean-Jacques du Bourg. Hij wilde mij graag ontmoeten, kreeg ik te horen. Het weekend van 14 en 15 maart, nog net voor het uitbreken van de coronacrisis, zijn we er naartoe gegaan."

In de film levert de ontmoeting van oom en neef roerende beelden op. Jean-Jacques had nooit kunnen vermoeden dat zijn opa een kind in Nederland had verwekt. Adri wist al dat zijn vader opgenomen was in het beroemde commando van Philippe Kieffer. Vader Madec ontsnapte in het begin van de oorlog uit Duitse krijgsgevangenschap en ging via Gibraltar naar

Engeland, waar hij zich aansloot bij de commando's van Kieffer. Hij streed in november 1944 in de voorste linies bij de bevrijding van Vlissingen en vocht later in de Franse koloniale oorlogen in Indochina en Algerije. Een hele rits onderscheidingen viel hem ten deel, waaronder die van Chevalier de la Légion d'Honneur. Hij was een held. Jean-Jacques laat foto's zien. Adri's gezicht, zijn glimlach doet hem aan zijn opa denken. Hij had het vast fijn gevonden dat hij een zoon had, zegt Jean-Jacques.

Schroom

Voor zover dat mogelijk is, heeft Adri het plaatje nu wel rond. Nadat Zeeland eind 1944 op Schouwen-Duiveland na was bevrijd, werd Marcel Madec tot mei 1945 op Noord-Beveland gestationeerd. Adri: „Begin maart moeten de Fransen even op verlof zijn geweest in Middelburg. Een aantal sliep bij mijn tante. Mijn moeder is meegegaan naar een feestje. Daar heeft ze Marcel leren kennen. De tweede avond wilde hij haar thuis brengen, maar dat heeft ze geweigerd. Misschien moest ze toch niet zo veel van hem hebben. Ik had haar niet van mijn zoektocht op de hoogte gebracht. Al ben ik een volwassen kerel, ik had toch een beetje schroom. Uiteindelijk heb ik het haar heel nonchalant verteld: 'Nu heb ik wat, ik weet wie mijn vader is'. Ze nam het voor kennisgeving aan: 'Nou, dat is dan fijn'. Ik zei: 'Hij was een Fransman, hij heette Marcel'. Zij reageerde: 'Het was een Amerikaan!' Toen heb ik het maar gelaten, ik had ook het idee dat de informatie langs haar heen ging."

En nu, is het leven veranderd? In zijn woning zegt Adri: „De hele oorlog heeft een totaal andere lading voor mij gekregen. Straks, de film over de Slag om de Schelde, daar zie ik naar uit, want daar heeft mijn vader aan meegedaan. Het landingsmonument bij Vlissingen, dat had ik me nooit gerealiseerd, maar dat staat er voor hem. We worden uitgenodigd voor de familiefeesten in Frankrijk. Er is een stuk voldoening, mijn leven is nu compleet. De puzzelstukjes zijn op hun plaats gevallen."

In de filmdocumentaire horen we hem bij het graf van zijn vader in Le Cloître-Pleyben zeggen: 'Het is echt een gevoel van samenkomsten'.

Adri Goedegebuure

Annie Geldof

Marcel Madec

Het Kieffer-commando, met Marcel Madec pal achter de man in het zwarte uniform

Marcel Madec (tweede van rechts) wordt geridderd

Adri Goedegebuure (rechts) met zijn neef Jean-Jacques du Bourg bij het graf van Marcel Madec.

Adri Goedegebuure bij het landingsmonument in Vlissingen: 'Dat staat er voor hem'.